

Papa Francesc: "És bonic ser perdonat"

El Papa Francesc reflexiona sobre la petició de perdó precedida per la confessió de la culpa en la seva audiència general del dimecres 30 de març.

05/04/2016

Audiència general, dimecres 30 de març de 2016

12. La misericòrdia lleva el pecat

Estimats germans i germanes, bon dia!

Acabem avui les catequesis sobre la misericòrdia en l'Antic Testament, i ho fem meditant sobre el salm 51, anomenat Miserere. Es tracta d'una oració penitencial, en la qual la petició de perdó està precedida per la confessió de la culpa i en la qual l'orant, deixant-se purificar per l'amor del Senyor, esdevé una criatura nova, capaç d'obediència, de esperit ferm, i de lloança sincera.

El «títol» que l'antiga tradició jueva ha posat a aquest salm fa referència al rei David i al seu pecat amb Betsabé, l'esposa d'Uries l'hitita. Coneixem bé la història. El rei David, cridat per Déu per pasturar al poble i guiar-lo pels camins de l'obediència a la Llei divina, traeix la seva missió i, després d'haver comès adulteri amb Betsabé, fa assassinar el marit. Quina pecat més lleig! El profeta Natan li

desvetlla la culpa i l'ajuda a reconèixer-la. És el moment de la reconciliació amb Déu, en la confessió del propi pecat. I aquí David va ser humil i gran! Qui resa amb aquest salm està convidat a tenir els mateixos sentiments de penediment i de confiança en Déu que va tenir David quan es va penedir, i tot i ser rei, es va humiliar sense por de confessar la culpa i mostrar la pròpia misèria al Senyor, convençut de la certesa de la seva misericòrdia. I no era un pecat petit, una petita mentida, el que havia fet: havia comès un adulteri i un assassinat!

El salm s'inicia amb aquestes paraules de súplica:

«Compadeix-te de mi, Déu meu, tu que estimes tant;

tu que ets tan bo, esborra les meves faltes.

Renta'm ben bé de les culpes,
purifica'm dels pecats»(vv. 3-4).

La invocació s'adreça al Déu de misericòrdia perquè, mogut per un gran amor com el d'un pare o d'una mare, tingui pietat, és a dir, ens faci una gràcia, mostri el seu favor amb benevolència i comprensió. És una crida sentida a Déu, l'únic que pot alliberar del pecat. Les imatges usades són molt plàstiques: esborreu, renteu-me, purifiqueu-me. Es manifesta en aquesta oració la veritable necessitat de l'home: l'única cosa que realment necessitem en la nostra vida és ser perdonats, alliberats del mal i de les seves conseqüències de mort.

Malauradament la vida ens fa experimentar moltes vegades aquestes situacions, i sobretot allà hem de confiar en la misericòrdia. Déu és més gran que el nostre pecat. No ho oblidem, Déu és més gran que

el nostre pecat! «Pare no sé dir-ho, he fet tantes i grans!». Déu és més gran que tots els pecats que nosaltres puguem fer. Déu és més gran que el nostre pecat. Ho diem junts? Tots junts: Déu és més gran que el nostre pecat! Un cop més: «Déu és més gran que el nostre pecat!». Un cop més: «Déu és més gran que el nostre pecat!». I el seu amor és un oceà on ens podem submergir sense por de ser vençuts: perdonar per Déu vol dir donar-nos la certesa que Ell mai no ens abandona. Sigui el que sigui el que puguem retreure'ns, Ell és encara i sempre més gran que tot (cf. 1Jn 3, 20), perquè Déu és més gran que el nostre pecat.

En aquest sentit, qui prega amb aquest salm cerca el perdó, confessa la pròpia culpa, i reconeixent-la celebra la justícia i la santedat de Déu. I després demana gràcia i misericòrdia. El salmista es confia a la bondat de Déu, sap que el perdó

diví és enormement eficaç, perquè crea el que diu. No amaga el pecat, sinó que el destrueix i l'elimina, però l'elimina des de l'arrel, no com succeeix en la tintoreria quan portem un vestit i li treuen la taca. No! Déu lleva el nostre pecat des de l'arrel, tot! Per això el penitent es torna pur, cada taca és eliminada i ell ara està més blanc que la neu incontaminada. Tots nosaltres som pecadors. És veritat això? Si algun dels presents no se sent pecador que aixequi la mà ... Ningú! Tots ho som.

Nosaltres pecadors amb el perdó ens tornem criatures noves, plenes per l'Esperit i plenes d'alegria. Llavors una nova realitat comença per a nosaltres: un nou cor, un nou esperit, una nova vida. Nosaltres, pecadors perdonats, que hem acollit la gràcia divina, podem fins i tot ensenyar als altres a no pecar més. «Però Pare, sóc feble, jo caic i caic». «Però si caus, aixeca't. Aixeca't! ». Quan un nen es

cau, què és el que fa? Alça la mà a la mare, al pare perquè l'aixequin. Fem el mateix! Si tu caus per debilitat en el pecat aixeca la mà: el Senyor l'agafarà i t'ajudarà a aixecar-te. Aquesta és la dignitat del perdó de Déu! La dignitat que ens dóna el perdó de Déu és la d'aixecar-nos, posar-nos sempre dempeus, perquè Ell ha creat l'home i la dona perquè estiguin dempeus.

Diu el salmista:

«Déu meu, crea en mi un cor ben pur,
fes renéixer en mi un esperit ferm
[...]

*Ensenyaré els teus camins als
pecadors*

i tornaran a tu els qui t'han
abandonat»(vv. 12. 15).

Estimats germans i germanes, el perdó de Déu és allò que necessitem

tots, i és el signe més gran de la seva misericòrdia. Un do que cada pecador perdonat està cridat a compartir amb cada germà o germana que troba.

Tots els qui el Senyor ens ha posat al nostre costat, els familiars, els amics, els col·legues, els parroquians... tots, com nosaltres, tenen necessitat de la misericòrdia de Déu. És bonic ser perdonat, però també tu, si vols ser perdonat, has de perdonar. Perdona! Que el Senyor ens concedeixi, per la intercessió de Maria, Mare de misericòrdia, ser testimonis del seu perdó, que purifica el cor i transforma la vida. Gràcies.